

Arrest

nr. 59 336 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 22 mei 2002, diende op 23 mei 2002 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 mei 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 23 juli 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Op 26 februari 2003 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker diende via een op 15 september 2003 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nr. 142.823 van 5 april 2005 werd de door verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde vordering tot schorsing door de Raad van State verworpen.

1.7. Bij arrest nr. 152.611 van 13 december 2005 werd het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal door de Raad van State verworpen.

1.8. Het hof van beroep te Gent erkende verzoeker op 18 december 2008 als staatloze.

1.9. Op 20 oktober 2010 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zevenendertig maanden, waarvan twaalf maanden met uitstel.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard.

1.11. Op 16 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de zich noemende [M., M.], [...], verklarend onderdaan te zijn van Albanië, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1 ° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3 ° : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, [W. V. H.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, met uitzondering van de grens met om de volgende reden

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren
- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Verzoeker maakte bij aangetekende zending van 23 maart 2011 een *“aanvullende memorie”* over aan de Raad. In dit stuk stelt hij van oordeel te zijn dat hij alsnog nieuwe middelen kan formuleren, aangezien er zich een nieuw feit heeft voorgedaan na het verstrijken van de termijn om de in de wet voorziene proceduristukken neer te leggen. Hij licht toe dat verweerder de beslissing van 15 december 2010 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard heeft ingetrokken en stelt van oordeel te zijn dat de intrekking van deze bestuursbeslissing in voorliggende zaak gevolgen heeft voor de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Hij meent dan ook dat de *“aanvullende memorie”* niet uit de debatten kan geweerd worden omdat hij de kans dient te krijgen om een nieuw middel te ontwikkelen dat niet eerder kon worden aangebracht. Hij stelt dat door de houding van verweerder – die met terugwerkende kracht een bestuurshandeling uit het rechtsverkeer verwijderde – de door hem ontwikkelde middelen deels hun relevantie verloren hebben en hij, teneinde over de nodige rechtsbescherming te kunnen beschikken, zijn standpunt dient te kunnen aanpassen aan de door verweerder gecreëerde situatie.

Verweerder betwist ter terechtzitting niet dat hij, nadat de bestreden beslissing werd genomen, een eerder genomen beslissing betreffende de verblijfssituatie van verzoeker heeft ingetrokken en verzoeker derhalve het nieuwe middel gebaseerd op deze intrekking en de hiermee verbonden overtuigingsstukken voorheen niet kon aanvoeren.

Er is derhalve in casu geen reden om de aanvullende memorie met stavingsstukken uit de debatten te weren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, kan de Raad – los van de vaststelling dat ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker niet langer van zijn vrijheid beroofd is – slechts vaststellen dat deze beslissing genomen werd in toepassing van 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

3.2. De Raad merkt verder ambtshalve op – in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoeker op 28 mei 2002 en op 26 februari 2003 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat deze bevelen niet het voorwerp uitmaken van enige procedure en dus een definitief karakter hebben. De bestreden beslissing wijzigt de rechtstoestand van verzoeker dan ook niet. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. De raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting, geconfronteerd met deze vaststelling, dat verzoeker, bij arrest van 18 december 2008 van het hof van beroep te Gent, als staatloze werd erkend. Hij betoogt dat de situatie van verzoeker dan ook gewijzigd is en dat deze nieuwe situatie de rechtskracht ontnemt aan de bevelen die verzoeker voorheen ter kennis werden gebracht. De Raad dient evenwel op te merken dat, in tegenstelling tot de erkenning als vluchteling, de vaststelling dat een vreemdeling geen nationaliteit (meer) heeft geen aanleiding geeft tot de toekenning van een automatisch verblijfsrecht en ook niet toelaat te besluiten dat de eerder ten aanzien van deze vreemdeling op verblijfsrechtelijk vlak genomen beslissingen hun rechtskracht zouden verliezen. De raadsman van verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat het feit dat verzoeker, in casu, ingevolge het verlies van zijn nationaliteit beschikt over wat hij omschrijft als een hernieuwd belang. De uiteenzetting van de raadsman van verzoeker laat derhalve niet toe vast te stellen dat verzoeker enig belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van de in voorliggende zaak bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Aangezien niet kan worden vastgesteld welk belang verzoeker heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing en verzoeker zelf in gebreke blijft om zijn belang aan te tonen, dient te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK